

Pháng pháp chách nät để quên kẻ thù là ta để hột sọt cọt, trí não phụng sự mọt Chính Nghĩa cao cọt hơn bên thân ta.

Câu nói trên, là của triết gia Dale Carnegie, tác giả của nhiều cuốn sách có giá trị, trong số đó có cuốn: Bí quyết để thành công - Đức nhân tâm - Quản lý gánh lo đi và vui sống..., và câu nói trên có trong cuốn sách thứ ba, cũng là tựa đề của bài này do tôi đã chọn.

Tôi là một người không biết nhiều về chính trị, nhưng bởi vì từ bao nhiêu năm qua, khi công đồng người Việt từ những công sự đến hình thành tổ chức ngoại quốc, thì cũng là lúc xuất hiện những bất đồng - những tranh chấp và mâu thuẫn, có những cuộc tranh chấp đã kéo dài đến liên tục - bất tận, mà đôi khi không phải xuất phát từ những tâm lòng thành vì việc chung.

Là một người đã già, đã đi qua những chông gai trên đường đời, nhưng tôi tự thấy mình vẫn chưa làm hết được nghĩa vụ của một công dân, và của một quân nhân vì "Lãnh đầu hàng" của Đồng nghĩa Văn Minh, nên đến nay đã phải bước vào bàn tay của công sự Bắc Việt, vì trong lúc có rất nhiều người cùng lứa tuổi của tôi, chưa hề cầm tay súng - chưa hề nhận chỉ thị lòng và không hề sợ phải ra nơi chiến trường để đi vào vùng làn sóng xâm lăng đỏ.

Ngày nay khi chúng ta đã phải xa đất nước, những tình cảm cùng nhau chung sống, kẻ vai để thu nhận con đường quang phục quê hương, nhưng rồi suốt hơn 36 năm qua, càng nhiều ngày chúng ta càng rời xa nhau - càng chia nhau nhiều hơn là chung sống. Nhưng khi nói đến những việc đau lòng này, thì chúng ta cũng nên tự hỏi là tại sao chúng ta không thử nghĩ lại với nhau được ?!

Tự hỏi, để rồi phải trả lời, phải chăng vì thời gian cái trò của đường công sự càng dài, thì đã có một số người đã và đang muốn làm tay sai cho công sự, nhất là cái "Nghị quyết 36" của bên Việt công sự đã chỉ phải đến một số người, kẻ của nhiều người là "trí thức".

Ngoài những điều trên, chúng ta còn thấy những bài viết gây tranh cãi, chia rẽ hơn nữa, một số người đã viết là những kinh nghiệm máu xương trong quá khứ, để cùng nhau lấy làm bài học thực hành trong tương lai, thì đã và đang đem ra "mổ xẻ". Vậy chúng ta tự hỏi, tại sao cho đến bây giờ người Việt Nam chúng ta vẫn còn viết về những trang sử oai hùng của dân tộc, những anh hùng như :

Hai Bà Trưng - Bà Triệu - Đức Thánh Trần Hưng Đạo - Vua Quang Trung v...v...

Råi chúng ta cũng đã từng lên án những kẻ toan buôn dân bán nước như Trần Ích Tåc - Lê Chiêu Thång...

Låch så, là låch så - låch så luôn luôn công bằng, nếu chúng ta không đem những bài học trong quá khứ ra soi råi, thì làm sao chúng ta biết được những nào đó đi đến con đường giành lấy đất nước từ tay người khác.

Tôi chỉ muốn đóng góp một ý kiến nhỏ của mình, tôi nghĩ những cá nhân hay tổ chức nào, mà trước kia đã trót gây ra những sai lầm, để rồi trở thành một trong những kẻ iếm ngåc nước nào đó, đã chåy tràn vào chiếc thuyền của đất nước Việt Nam Cộng Hòa, nên khi nào cho chiếc thuyền “Rång” này đã nghiêng ngå, rồi lật chìm sâu xuống đáy nước, và cuộc trôi nổi của những người đang sống trên chiếc thuyền này, mà hãy can đảm để mà xét - để thấy những sai lầm của chính cá nhân hay tổ chức của mình, chứ đừng vì mặt cảm våi những đau oan khuåt đã gây nên trong quá khứ, mà công kích những người viåt tội quá khứ; vì quá khứ là những trang sử của một dân tộc, trong đó, có những vinh quang và thåt bại - có nước mất - có nước mất - có những đau đớn anh hùng và cũng có những kẻ đã đang tâm đi làm tay sai cho ngoại bang, để rồi đẩy đất nước và dân tộc đi đến những cảnh như đåi lầm than, đau khổ.

Chúng ta cần phải biết, bao nhiêu năm qua rồi, mà tại sao đa số nhiều cá nhân, nhiều tổ chức vẫn không ngừng những bài đåca từng bån thân và tổ chức của mình trong quá khứ, dù họ vẫn có những việc làm không chính đáng, hoặc đã có những bàn tay vào máu của những người yêu nước - hoặc đã từng làm tay sai cho giåc; thì cũng vậy, những tổ chức khác họ cũng có quyån viåt và nói lên những việc làm của họ. Còn đem cái luật điå, “chång chång” để “cåm” người khác, tổ chức khác viåt vå những việc làm của họ, là những chuyện mà chỉ có bọn cộng sản mới đem ra áp dụng, để ngăn chặn những tổ chức yêu nước không được như cå - không được nói đến những những hành vi làm tay sai cho ngoại bang trong quá khứ của những bọn người vong bản. Đừng khåa låp những việc làm sai trái của tổ chức mình bång những trò không minh bạch.

Våi những lỗi này - là tâm huyết của một người đã già, nên muốn trút hết nỗi lòng của mình cho những người trẻ tuổi hơn, vì våi hoàn cảnh đất nước hôm nay, thì chỉ có những người trẻ tuổi, kiên nhẫn cao - dåi dào số câu mới có thể đưa vai ra mà gánh vác việc đất nước. Nhân loại đã bước vào thế kỷ 21, thì những người già như tôi, mới khi ngồi trên ghế máy, thì đôi tay cũng quång, không biết gì về máy móc tân tiến, khi viåt, thì cũng phải lo, vì số sống có nhiều lỗi chính tả - sai ngữ pháp, thì đừng mong gì đến chuyện lập biên bản và trả i.

Vì thế, điåu nên làm là chúng ta hãy suy xét mới việc cho thåt công kå, càng, rồi viåt ra những suy nghĩ của mình, để cho mọi người cùng được, còn nếu có người nào chỉ trích hay kích bác, thì đó là quyån tự do của họ, những người văn minh của Âu-Må, không có ai có quyån cấm những người khác không được viåt những bài không theo ý muốn của mình. Đừng làm gì những bọn cộng sản. Nói tóm lại, sau khi đã đến đó, cần nhắc, rồi viåt ra những điåu mình đã suy nghĩ thåt chín chắn, rồi mặt cho những người kích bác - thå phi, chúng ta cũng đừng bao giờ dây dính vào những cuộc tranh biện vô ích.

Trên đây våi những lỗi của Dale Carnegie mà tôi đã lấy làm tựa đề của bài viåt. Đối våi những người bạn trẻ tuổi như tôi, thì chỉ cần biết đến những cuốn sách này rồi. Bởi vậy, tôi xin trích những đoạn trong hai chương của cuốn sách: “Quång gánh lo đi và vui sống”, để xin gửi tặng cho

nháng ngái tránh sau đây:

“Không Ai Đá Đá Chát Cá”

Năm 1929, một chuyên viên kỹ thuật ra làm náo động cả giáo giới. Ông khám phá ra một Má, nháng nhà thông thái của thị trấn thành Chicago đã được các kích thích viác. Vài năm trước, một thanh niên tên Robert Hutchins vừa đi làm - khi làm bài, khi đến cửa, khi đi y tá, khi bán hàng - một tí mác áo - vừa học, mà giờ được các bạn cùng cấp của Đái học Yale và tám năm sau được làm hiệu trưởng trường Đái học Chicago, lên vào bậc thầy tại Má. Mà lúc này ông bao nhiêu tuổi? Ba chục! Thiát không ai tin được. Nháng nhà mô phỏng các đầu óc được. Khám phá ra chỉ trích anh chàng “thần động” như báo cáo: “Y thần này, Y thần. Con nít không có trách nhiệm. Quan niệm giáo dục của y sai bét”. Báo chí cũng hùa vào công kích nữa.

Ngày ông lãnh trách nhiệm, có người nói với thân phụ ông: “Sáng nay đọc báo, thấy một bài công kích con bác mà tôi khó chịu”. Ông già đáp: “Phái, họ công kích đúng thì tốt, nháng bác nên nhớ rằng không ai thêm đá một con chó chết cả”.

Đúng. Đáa càng cao bao nhiêu thì đái càng thích một sát báy nhiều. Ông Hoàng xứ Galles, bây giờ là công tước Windsor đã nắm cái nùi này. Hồi đó, khoảng 14 tuổi, ông học trường Hoàng tử quân Dartmouth ở Devonshire. Một hôm các sĩ quan thấy ông khóc, liền hỏi duyên cớ. Mẹ đi đâu ông giận, sau ông thú nhận bị các bạn học đá dát. Với sĩ quan hiệu trưởng và bạn kia và báo họ rằng Hoàng tử không mách, nháng ông muốn hiểu tại sao họ không đá dát học sinh khác mà nhá Hoàng tử mà xáu váy? Họ nín một hồi rồi động hỏi, gật đầu, rồi thú nhận họ làm vậy để sau này giờ chác thuyán trưởng trong Hoàng tử quân của Hoàng gia, họ có thể khoe họ đã đá dát Hoàng tử.

Vậy khi bị đá, bạn nên nhớ rằng người xáu với bạn cách đó, thường chỉ tỏ ra quan trọng, có nghĩa là bạn đã làm sự gì đáng được chú ý và ghen tá. Nhiáu khi một sát nháng người có giáo dục học hỏi, hoặc thành công hơn mà thấy họ thích một cách khác. Khi viết chương này, tôi nhận được các thư của một người đàn bà một sát Đái táng William Booth, người lập ra “đội binh tin lành”. Vì tôi ca tụng Đái táng trên đài phát thanh, nên một y tá cáo Đái táng đã thiêu hủy tám triệu Má kim quyền cho người nghèo. Lái vu cáo này, dĩ nhiên hoàn toàn báa dát. Nháng mẹ ta không cần biết nói đúng hay sai. Một khi kiếm cái vui bá là đã bôi nhá được một người cao hơn mình ngàn bậc. Tôi liền bị các thư vào sát rác và cảm ơn ông Tá không xáu tôi với con người này. Bị các thư không làm xấu danh Đái táng mà làm ô danh mẹ ruột nháu. Schopenhauer trước kia đã nói: “Nháng kẻ hèn kém thấy họ thích vô cùng khi họ vạch ra lỗi lầm cùng nháng tội nhỏ nhỏ của nháng người xuất chúng”.

Khó mà tưởng tượng ông hiểu những những Đäi häc Yale là một người tìm kiếm. Vậy mà ông Timothy Dwight trở về làm hiểu những những y, đã thấy một niềm vui mê mẩn khi một sát thủ người ra tranh chức Tổng thống Hoa Kỳ. Ông tuyên bố rằng người đó được bầu làm Tổng thống thì vậy và con cái chúng ta là nhân dân một chế độ mới rất công khai, sạch nhäc nhä, ô uä, sạch không còn gì là thanh lịch, đäo đäc nữa. Träi và người trông thấy đều sợ hãi!

Mäi nghe gì người nói đó, ai không tưởng rằng ông ta một sát Hitler. Nhưng không. Người bị một sát không là Hitler mà là Thomas Jefferson. Thomas Jefferson nào? - Chức chức không phải là vị bất tử Thomas Jefferson, tác giả bản Tuyên ngôn Độc lập, vị thánh bệnh viện của nhân dân chúng ta? - y, chính vị đó!

Bän có biết người Mä nào bị tố cáo là giäi đäi, là “bäp đäi”, là “gän nhä là thủ sát nhân” không? Một người mà một tờ báo Mä viết người trên đầu näu đài, läi dao kiếm, một người mà khi đi ngoài đường, bị công chúng chäi räa? Bän có biết người đó là ai không? Là vị Tổng thống George Washington vậy.

Nhưng chuyện này xa quá rồi. Tôi đó thì nay, tình hình con người có lẽ khá hơn chăng? Ta cùng nhau xét thử coi nào:

Xin lấy những hợp Đäc Peary, nhà thám hiểm đã làm cho thế giới kinh ngạc vì ông đã người trong một chiếc xe do chó kéo mà đi đến Bắc Cực ngày 6 tháng 4 năm 1909. Hàng mấy thế kỷ nay không biết bao nhiêu anh hùng chịu gian nan cực khổ, hy sinh tánh mạng để đi đó mà khó được. Chính Peary cũng gần như chết đói, chết đói mà tám ngón tay lạnh quá, cứng đä, phải chết bỏ đi. Nhưng tại sao đến đó phải nói ông sợ gần muän hóa điên. Nhưng ông không điên. Chính những những cấp của ông sống sung sướng ở Washington lại phát điên, vì Peary đã nổi danh vang läng trong nước. Bởi vậy họ tố cáo ông quyền tiền để thám hiểm cho khoa học mà rồi lại ăn no “näm khän nhä” gần Bắc Cực. Và có lẽ họ tin rằng vậy thì tốt, vì khi ta đã muän tin đi u gì thì cứ họ khó mà không tin nó được. Họ hằng háu quý trọng như bôi nhä và häm häi Peary thì nói nếu không có lẽ như trước thì phải Tổng thống Mc. Kenley, Peary đã phải bỏ công việc thám hiểm này rồi.

Nếu Peary chịu làm một công chức như mình trong phòng giấy của Bộ Hải quân thì Washington, thì ông có bị chế trích thì như vậy không? Quan trọng gì mà khi nào khác ghen ghét ông được.

Đái táng Grant còn gáp mát cánh chua cay hán náa. Năm 1862, Đái táng tháng mát trán quyát liát, làm pháng Bác hoan há - mát trán tháng trong mát buái chiáu mà làm cho ká chián tháng nái danh muôn thuá - mát ánh háng ghá gám tái cá châu Âu - mát trán mà tá mián Maine tái sông Mississippi, đâu đâu cũng đá chuông, đát pháo ăn máng. Váy mà sáu tuán sau, Đái táng Grant vá anh hùng pháng Bác bá giam cám, tác cá quyán tá lánh. Ông tái nhác, thát váng tái sa lá.

Tái sao ông bá giam cám trong khi danh ông lên nhá tháy triáu váy? Nguyên nhân là vì ông làm cho bá trên tiáu ká ghen tái và ghét ông.

Váy náu nháng lái chá trích bát công làm cho ta buán bác, chán nán thì đáng quên quy tác này:

Lái chá trích bát công tháng là mát lái khen che đáy.

Nhá ráng không ai thêm đá đá chó chát cá.

Hiám thù rát có hái cho bán

Đêm kia, trong mát cuác du lách, tôi có ghé thăm công viên Quác gia á tánh Yellowstone. Tôi ngái trên khoáng đát cao, tráng cá mát khu ráng thông rám ráp cùng vái mát sá khách du lách khác. Bát thán, mát con gáu xám Bác Má,- mái kinh hoáng cáa ráng thám - báng xuát hián đá i ánh đèn pha và bát đáu nghián ngáu nháng khúc thát ván do nhà báp Công viên vát ra đó. Viên kiám lâm ngái trên mình ngáa, gán nháng du khách, lián vui miáng ká cách sinh sáng cáa các giáng gáu, nhát là gáu Bác Má này. Ông ta cho chúng tôi hay ráng nó là giáng vát khoá nhát Tây Bán Cáu, ngoài trông giáng trâu vá, có lá, ngoài giáng giáu Kadiak. Thá mà, tái đó, tôi lái tháy chú gáu Bác Má đá cho mát con này ăn cùng con náa: con chán. Cá nhiên con gáu biát ráng chá có mát cái tát là con chán sá nát nhá táng. Tái kinh nghiám báo nó biát ráng làm nhá váy cháng ích lái gì.

Chính tôi cũng đã có lán nhán đánh điáu áy. Hái còn là đáa nhá cháy rong trên các cánh đáng cá xá Misssouri, tôi tháng bát đáng cá giáng chán bán chân; và khi tráng thành, đôi khi tôi cũng gáp mát vài con chán “hai chân” lán lút trong các phá Náu ác. Kinh nghiám lâu đái và chua cay đã đáy tôi ráng hai giáng chán, bán chân cũng nhá hay cáng, cháng đáng cho ta bán ý.

Khi ta thù oán, tác là ta đã cho há đáp ánh háng đán đái ta: ánh háng đán giác ngá, đán cái

“Nếu bạn nghĩ cách ích kỷ tìm cách lừa dối bạn, thay bạn thì tôi làm quá, thay bạn tin tôi lừa dối, thì bạn đang giao du với chúng nó, coi chúng như không có, nhưng chúng nên tìm cách trả đũa tôi. Khi bạn nghĩ cách để trả thù thì bạn đã tự làm mình đau đớn hơn là làm đau đớn kẻ bạn đối nh tâm hời”. Theo ý bạn thì tôi là đó của ai mà không ngoan để c th? Ch c i c a m t ng i theo duy tâm luận, nói đang đ ng nh nhà tiên tri ph i chng? Th a không. Tôi đã đ c nh ng câu y trong m t t thông tri c a công ty Công sát Milwaukee.

”Tính xū đĩ c biĩ t thĩ ng thĩ y trong sĩ nhĩ ng ngĩĩ i đĩu bĩ nh đĩ ng mĩ ch là tính thù vĩ t. Khi tính xū này luĩn luĩn biĩ u lĩ, nĩ sĩ làm cho bĩ nh yĩ thành kinh niĩn và cĩ khi thành bĩ nh đĩu tim”.

Sau thù oán không nhàn làm tình thẹn mặt bình tĩnh, mà còn giữ tui hăng hái và cựa dỗi sẵn sàng đến nhàn thú vui nhàn nhàn nhàn ăn mứt bùa cốm ngon. “ăn mứt đĩa rau mà vui vẻ, còn hăng là ăn cốm mứt con bò quay có hăng hái và cựa oán thù”.

Bạn không biết rằng kẻ thù của ta sẽ xoa tay sung sướng khi biết vì thế gì nên họ mà ta căm ghét, héo hắt, kém sức, đau tim và rồi có thể sẽ giết họ sao?

Nếu ta không thể yêu được kẻ thù, làm tốt cho họ, thì ít ra ta cũng phải yêu lấy ta chứ? Ta phải yêu ta, khi họ không thể làm cho họ hạnh phúc sức khỏe và những nét nhăn trên mặt ta được chứ?

Tôi muốn kể ra đây một bức thư của ông George Rona, hiện nay ở thành Upsala, thuộc Thuỵ Điển. Ông ta trước kia làm trang sĩ tại thành Vienne và đến ngày quân đội QUốc xax sang xâm lăng Áo, ông trốn sang Thuỵ Điển. Vì sợ tiếng ồn ào mang đến theo quá ít, ông đành phải tìm việc làm. Vì viết và nói thông thạo nhiều thứ tiếng nên ông hy vọng sẽ kiếm được việc trong một hãng xuất bản. Nhưng đến đâu vào đâu thì phải nhận nhiều đồ đạc ở trong, trong thời kỳ chiến tranh, người ta không thể thu nhận một thứ tiếng viên ngoại quốc, tuy nhiên họ cũng ghi tên và sắp xếp đến ông, nên ông... Trong khi đó, một thư gia gửi cho ông George Rona lá thư sau đây: “Nhưng ý nghĩ của ông về công việc của tôi, hoàn toàn sai lầm và có phần lạc hậu. Trước hết, tôi xin nói rằng, tôi cũng chẳng nhận ông, bởi vì ông không viết nên một bức thư bằng tiếng Thuỵ Điển cho đúng mẫu. Chẳng cần là bức thư của ông để ý những lỗi vậy”.

Khi được bức thư phúc đáp vậy, ông ta tức uất ngất. Cái lão Thuỵ Điển này có quyền gì mà dám mắng ông thế! Lỗi của họ nên là chính thức của lão cũng vậy thôi! Ông Rona lập tức lấy giấy bút ra viết gửi cho lão một bài học. Nhưng sau nghĩ lại, ông nghĩ: “Kể cũng phải, làm sao mình biết được lão này nói vô lý? Mình có học tiếng Thuỵ Điển, nhưng đâu phải là tiếng mẹ đẻ của mình! Nhưng vậy rồi có thể mình viết sai mà không biết. Tốt hơn mình nên học thêm tiếng này rồi tìm chỗ khác vậy. Vậy thì lão đó đã vô tình báo mình cũng phải cảm ơn lão. Phải đấy, mình đi viết thư cảm ơn lão ta một điếu”.

Thì là ông George Rona xé nát lá thư “nói móc” và viết xong và thư là thư khác lại là như vậy: “Ông thì đã có lòng tốt, bớt chút thời giờ phúc đáp tôi. Bởi vậy tôi cảm ơn phần của ông, nhất là khi ông nói không cần một thứ tín viên tiếng ngoại quốc. Tôi lấy làm hạnh phúc đã có những ý nghĩ sai lầm về quý hãng. Số dĩ tôi đã nhận phép gửi đến vì tôi nghe có người mách rằng hãng ông lớn nhất trong phần vì xuất bản. Còn nhưng chỗ viết sai mẫu trong thư tôi mà ông đã viết ra, xin thú thật là tôi không nhận thấy, và không nghĩ tôi lại viết sai nhiều đến thế”.

Hôm nay, tôi sẽ gửi ông học thêm tiếng Thuỵ Điển, hiểu rõ sau sẽ không phạm những lỗi như một đứa trẻ mới học nữa. Tôi có lỗi cảm ơn ông đã viết ra những lỗi để tôi biết mà tự rèn luyện thêm”.

Mấy ngày qua, ông George Rona bán hàng nhún bán cả thảy của ông chủ hãng buôn này mới đến hai nghìn. Ông George Rona đến chợ hàng và đến cửa hàng vào làm. Chính ông đã khám phá ra rằng một câu trả lời hoà nhã có thể làm người cũn giận cũa một người.

Có thể rằng ta chúng ta đang đứng trước đàn áp những thói thường của con người, để có thể yêu kẻ thù của ta. Nhưng hãy nên vì sức khoẻ và hạnh phúc của chính ta mà tha thứ cho chúng, mà quên chúng đi. Đó là điếu hay nhất, khôn ngoan nhất nên làm. Khi ông Táy rằng: “Bát cứ p, bá vụ oan chúng phải là điếu quan trọng, nếu ta bá không nghĩ đến nó”. Có một lần tôi hỏi người bán trái đất ở thị trấn Eisenhower rằng ông ta có thấy cha ông để ý thù ghét ai không. Ông trả lời: “Chúng khi nào thân phận tôi là tôi thì gì nghĩ đến những kẻ mà người không có”.

Có một người nói rằng:

“Một người mà bất ai phạm tội, nói sao cũng không nổi nóng tức là người ngu. Nhưng thật ra, chính người ấy phải là một nhà hiền triết”.

Viên Trưởng thị trấn New York, William J. Gaynor là một người như vậy. Ông bá quan ngôn luận phê phán về các công kích phải bán, rồi cuối cùng một kẻ quá khích bán ông bá thị trấn. Khi đến cửa hàng đến nhà thị trấn, khi phải đến với thị trấn, ông đã nháu lên nháu đi nháu đi: “Mái tội, tôi thì phải tha thứ tội lỗi cho kẻ thù của tôi” Chắc hẳn ông ta đã quá lý trí, đã tỏ ra mình hiền hậu và hiền một cách quá đáng? Phải hãy so sánh ông ta với nhà triết học vĩ đại người Đức, ông Schopenhauer, tác giả cuốn: “Học nghĩ về việc quan của chúng ta”. Ông này đã coi đến những mặt cuộc phiêu lưu vô vàn và những nháu, buồn chán là thị trấn. Trong thâm tâm ông thật vậy, nhưng với những rằng: “Phái cứ làm sao tránh không oán hận một ai”.

Tôi đã có dịp gặp ông Bernard Baruch - viên chủ vận chính thức của sáu vị Tổng thống Hoa Kỳ: Wilson, Harding, Coolidge, Hoover, Roosevelt và Truman. Tôi hỏi có lần nào ông phải bá tức vì những công kích của phe đối lập không thì ông đáp: “Chúng ai có thể hiểu giá trị giá hay làm tức tôi được. Tôi sẽ không để cho họ làm như vậy”.

Tôi nháu lên đến trong Công viên Quốc gia Jasper ở Gia Nã Đại, chiêm ngưỡng vẻ đẹp xán lán của một trong những ngọn núi đẹp nhất Miền Châu. Ngán núi này là người Edith Cavell, lấy tên là viên nữ khán hậu người Anh, ngày 12 tháng cháp năm 1915 đã can đảm và bình tĩnh đến những một thời gian trước để quân hành hình Đức. Cô Edith Cavell bá buồn cười chỉ cho cả cháp, cháy cháa

Hãy để hết sức lực, trí não phục vụ một chính nghĩa cao cả

Tác Giả: Nguyễn Phác Thanh

Thứ Ba, 27 Tháng 9 Năm 2011 06:53

và nuôi tßi nhà cô ở Bruxellé một số quân nhân Anh, pháp cùng giúp họ trở n sang Hoà lan. Vào buổi sáng mùa đông hôm đó, khi viên cảnh pßng ở Anh vào phòng giam cô tßi nhà tù quân sự Bruxelles, cô đã hỏi uß thßi để c và suy nghĩ : “Bây giờ con mßi biết lòng yêu nßc không để làm tinh thần con để c thßi thái độ c khi chết. Con phải biết hết oán hận, hết ý nghĩ chưa chất trßc khi chết. Con phải biết hết oán hận, hết ý nghĩ chưa chất để với biết cß ai”.

Bßn năm sau, thi hài cô được chß vß Anh và nhà thờ Westminster Abbey đã làm lễ cßu họ n. Ngày nay một pho tßng đá hoa cẩmßng để c để ng trßc phòng Trißn lãm Quốc gia - một bßc tßng nhßc nhß cho nhßng ai qua lßi, một vinh dß hoàn toàn nhßt cßa Anh Cát Lßi. “Bây giờ con mßi biết lòng yêu nßc không để làm tinh thần con thßi thái độ c chết. Con phải biết hết oán hận, hết ý nghĩ chưa chất để với biết cß ai”.

Phßng pháp chßc chßn nhßt để quên kẻ thù là ta để hết sức lực, trí não phục vụ một Chính Nghĩa cao cả hơn bản thân ta. Lúc đó, nhßng lßi thoát mß, nhßng hành động cßa ngßi khác để hỏi ta, sẽ chßng quan hß chút nào, vì ta đã quyßt để nhß bß ngoài tại nhßng đißu không trßc tiếp liên quan đến Chính Nghĩa mà ta phục vụ”.

Kính chúc quý vị để c giờ bản phục vụ luôn luôn: “Qußng gánh lo đi và vui sống”

Xß sßng mù, Anh quốc, 25/9/2011